

РЕШЕНИЕ

№ 21474

гр. София, 23.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 06.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **3568** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.10, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ вр. с чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /НРУИВВР/.

Образувано е по жалба на Н. Г. Ч. [дата на раждане] в [населено място], Република Т. с турски личен номер 42844949060 срещу ОТКАЗ от 29.11.2024г. за издаване на виза тип „Д“ по заявление №24009220 от 10.04.2024г., постановен от длъжностно лице при Генералното консулство на Република България в [населено място], Т..

На първо място се релевира допустимост на обжалването с оглед на обстоятелството, че макар да се касае за виза тип „Д“, отказът за издаването на същата е в нарушение на чл.6, чл.13 и чл.14 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/. Твърди се, че към заявлението са окомплектовани необходимите документи вкл. данни, че лицето е търговски представител на „Нео санитарии системс япъ лимитед ширкети“ Т.. Представителството е регистрирано пред Българската търговско-промишлена палата. Подчертава се, че лицето има средства, за което е представено извлечение от сметка. Същата представлява по размер едногодишната сума от минималната месечна заплата. С оглед изложеното се твърди, че отказът е незаконосъобразен не само материално, но и процесуално. Последното се свързва с липсата на ясни мотиви. С оглед всичко изложено – се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Т.. Позовава се на практика на АССГ. Претендира разноси по списък.

Ответната страна, чрез юрк.К.- оспорва жалбата и моли същата като неоснователна да се отхвърли. Не оспорва, че е представено извлечение от банка, но сочи, че това не е солидно

доказателство , че има издръжка за целия престой. В тази насока е и отрицателното становище на Дирекция „Миграция“. С оглед изложеното - моли да се потвърди оспорения акт.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата от 11.12.25г. по отношение на връчване от 29.11.2024г., от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия и макар да се касае за отказ за издаване на виза тип Д /при който има недопустимост за съдебно оспорване по чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ/, то направените доводи и твърдения за нарушение на чл.6,13 и 14 от ЕКПЧ –релевират допустимостта на жалбата, поради което следва да се разгледа по изложените в същата доводи.

Трябва да се има предвид, че производството пред ответника е започнало по заявление №24009220 /л.16/, подадено на 10.04.2024г., към което са описани приложените документи вкл. решение №[ЕГН] от 05.08.2024г. на Българската търговско-промишлена палата, с което е постановено да се впише търговско представителство „Нео санитарни системи япъ лимитед ширкети“ със седалище Т. –неюридическо лице без право на стопанска дейност с адрес в РБ [населено място], [улица], с представител Й. Сунтуроглу. Представен е и сертификат №3177 от 26.08.2024г. от БТПП за това, че има вписано подобно представителство. Представен е договор за наем от 01.08.2024г. с И. Б. за отдаване под наем на къща в [населено място], общ.С., съответно с нотариално заверен подпис на наемодателя. Това лице е представило и декларация, че ще предостави жилището си на общо три лица, граждани на Т.. Представени са още застрахователна полица, банково извлечение.

Въз основа на заявлението е постановен отказ по стандартен формуляр, в който е отбелязано т.9 – няма осигурена издръжка, както и т.17-не се отговаря на целта и условията. Това е въз основа на справка на Дирекция „Миграция“ от 19.11.2024г. на л.18, като видно от същото адреса на търговското представителство е проверен и там няма офис, няма офис техника. Имота в [населено място] е къща на един етаж, която е обитаема. Обсъдено е, че има сметка с наличи 5886 евро, като те не са достатъчни, тъй като лицето има представено пълномощно за същата сметка на три български граждани. С оглед тази причина е предложено да се откаже визата. По преписката е и докладна от областна дирекция на МВР –Х.. Видно от същата от 26.11.2024г. на л.16- за периода от 01.01.2014г. до 22.11.2024г. кандидатът няма влизания в страната. Посочено е, че няма осигурена издръжка, поради което се предлага да се откаже издаването на виза.

С определението за насрочване №12121 на л.6 на страните е указана доказателствената тежест вкл. на жалбоподателя за изложените в жалбата обстоятелства, а на ответника –за изложените в оспорения акт.

От процесуалния представител на оспорващата е представено удостоверение на л.20, видно от което към 03.06.2025г. в „Търговска банка Д“АД на името на жалбоподателката има сметка с наличност 8021,66евро.

По преписката - приложеното дело е представена заповед №212 от 12.11.2024г., на временно управляващия консулството, с която Т. П. съветник и КДЛ /конкретно издалият отказа/ е определен за компетентно лице. Представена е и Заповед №95-00-254 от 03.10.2011г. на Министъра на външните работи, видно от която с т.3 е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства да определят с писмена заповед лицата, който ще разглеждат и ще се произнасят по заявленията за визи.

В съдебното производство жалбоподателят и ответникът са поискали към преписката да се присъедини направената съгласувателна процедура с ДМ. В тази връзка е посоченото по-горе писмо с отрицателно становище на ДМ и на ОД на МВР-Х..

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

В чл.9е от Закона за чужденците в РБ е посочено, че условията, редът и отказът на издаване на визи се определя с акт на МС вкл. условията за съгласуването им, съобразно инструкцията на министъра. С оглед изложеното приложимата наредба е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и ИНСТРУКЦИЯ № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Видно от Наредбата - чл.25, ал.3 отказът за издаване на виза – следва, ведно с релевантните бележки да се отрази върху заявлението. Решението по арг. на чл.29, ал.3 се взема от консулското представителство. Видно от заповед №95-00-254 от 03.10.2011г. приложена по делото- Министърът на външните работи е възложил на задграничните представителства да разглеждат заявленията и да подписват отказите. Във връзка с компетентността е представена и конкретната заповед от Консула на О., посочена по –горе. Следователно – отказът е постановен от компетентен орган.

Относно възражението, че не е мотивиран акта – същите не се споделят. Касае се за отказ по стандартен формуляр, където има две групи мотиви- едната е касателно издръжката, а другата за целта на визата и липсата на достоверност. Без оглед на това, че лицето представя сметка, в която има сумата от над 8 000евро, то причината за отказа не е размера на сумата, а това, че има пълномощно на още други три лица да разполагат със сметката. Това обстоятелство, въпреки указаната доказателствена тежест не е оборено от оспорващата. ДМ не само въз основа на това е дала своето становище, но и на база на извършените проверки на адреса, който ще се ползва като офис, както и на обстоятелството, че лицето за периода от 10 години до сега няма отбелязвания да е влизало в страната ни. Ето защо без оглед на това, че има регистрирано представителството, то е формално- за да се изпълнят условията за виза, поради което целта и условията не се доказват достоверно. Този извод е направен от ответника на база на информацията и становището, както на дирекцията „Миграция“, така и въз основа на становището на ОД на МВР-Х..

Конкретно това становище- не е обвързващо, но в същото се съдържат мотивите на органа, след като последният го е припознал. Това становище подобно на становището, което се предоставя от ДАНС, но вече имащо обвързващ характер, когато е свързано с националната сигурност – не подлежи на самостоятелен контрол, но такъв се осъществява при оспорването на крайния акт, тъй като се засяга правната сфера на лицето. /така решение № 8151 от 13.06.2014 г. на ВАС по адм. д. № 4656/2014 г., VII о., решение № 13436 от 29.10.2020 г. на ВАС по адм. д. № 3673/2020 г., IV о./. В този смисъл е и [т. 2 от решение от 22 септември 2022 г. на СЕС по дело С-159/21](#), че не се допуска национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, поради което решаващият орган да е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище.

Следователно представените 2 становища са мотивирани, не съдържат само правни изводи, а се базират на факти, които обосновават са довели до направените констатации да се предложи на ответника – да не се издаде виза. Съдът намира, че правилно въз основа на изложеното е направен извода, че целта и условията на предстоя не са обосновани –основание за отказ по чл.10, ал.1 т.17 от ЗЧРБ.

Следователно – отказът е правилен като съобразен с процесуалния и материалния закон вкл . и съответстващ на целта на ЗЧРБ.

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Н. Г. Ч., [дата на раждане] , в [населено място],

Република Т. с турски личен номер 42844949060 срещу ОТКАЗ от 29.11.2024г. за издаване на виза тип „Д“ по заявление №24009220 от 10.04.2024г., постановен от длъжностно лице при Генералното консулство на Република България в [населено място], Т..

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи.

Съдия:

Съдия: